

Arrest

nr. 114 353 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de gegrondheid

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Voorts oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Evenmin verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Het is redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest met nummer 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrest met nummer 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 september 2013 staat het volgende vermeld: *“Verzoekende partij stelt te volharden in haar verzoekschrift en in de synthesesmemorie. Een schending van de motiveringsplicht is wel degelijk aangetoond. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende rekening houdend met de algemene verklaringen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In het kader van het gelijkheidsbeginsel gaat verzoekende partij er niet mee akkoord dat de instructie van 2009 werd geannuleerd en dat de criteria niet meer in aanmerking zouden moeten worden genomen. Verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad en duidt erop dat de instructie werd vernietigd zodat het kennelijk onredelijk is om de instructie contra legem toe te passen en een extra voorwaarde aan de wet toe te voegen.”*

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 5 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd, dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd werd zodat geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt, waarom het betoog waarmee de verzoekende partij de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beoogt niet dienstig is en waarom evenmin een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. Tevens wordt erop gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel elementen uit haar verzoekschrift herhaalt, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET